

Jap Sevdiren Kadın 45

– KOCAMANOĞLU · 24 Ağustos 2015

Babama Japonya'yı Sevdiren Kadın-45

...

“Safa yavrum... Ayumi'yi buraya çağırırsak sence de uygun mudur?”

Safa beyninde “Ayumi'nin annesi ve ikiz kardeşiyle karşılaşmaları nasıl olurdu?” diyerek tartmaya çalışıyor ama net bir karara varamıyordu. Mantığı diyordu ki, “bu tanışma yavaş yavaş ve ısınarak olsun” istiyordu. Duyguları ise “yıllarca kızımdan ayrı kalmış bir kadına iyilik etmek sevaptır” düşüncesiyle bir an önce olsun bitsin istiyordu.

Görevine döndüğünde beşeri ilişkileri ister istemez zaman yönünden bir hayli kısıtlanıyordu. Kendi kafasına göre şehri terk edip gidemiyordu. Belli olmuyordu. Aniden bir acil hasta için çağrıldığı çok olmuyordu.

Aklından geçen düşünceleri söze dökmemişken bir mesaj daha geldi. Mesaj hastaneden geliyordu. Acil bir hasta için göreve dönmesi gerektiğini yazıyordu. Safa “Benim acilen Tokyo'ya dönmem gerekiyor. Hastaneden isteniyorum.” dedi.

Hitomi Hanım “Hemen gidecek misin?” Safa “Evet” dedi ve devam etti. “Bu güne kadar hiçbir randevuma geç kalmadım. Bundan böyle de geç kalmak istemem...” dedi. Hitomi Hanım “Çok kısa bir zamanda bize kendini o kadar çok sevdirdin ki, şimdi bu ayrılık bile bize zor gelecek...”

O arada dinlenmiş olarak yatağından kalkan Yumi yanlarına geldi. “Anne doktor bey gidiyor mu yoksa?” Hitomi Hanım kızına baktı. “Ne yazık ki evet kızım... Hastaneden tatilini yarıda kesmesini isteyen bir mesaj geldi...”

Yumi “Ama olmaz ki!” dedi biraz sitem, biraz kahırlı...

Safa “Ayağınız nasıl oldu?” diye sorarak merakını gidermeye çalıştı. Yumi “Şu anda hiçbir acı hissetmiyorum. Rahatça yere basabiliyorum” derken ayaklarına bakıyordu.

Safa “Merak etmeyin. En kısa zamanda yeniden sizi görmeye geleceğim.”

Yumi “Gerçekten gelir misin?”

Safa “Elbette gelirim. Hem gelemeyecek olsam bile, siz Tokyo’ya gelirsiniz,”

Hitomi Hanım “Haydi toparlanın çıkıyoruz.”

Yumi “Nereye anne?”

Hitomi Hanım “Doktor Beyi istasyona bırakalım.”

Yumi “Acelen ne anne... Sanki misafirini kovuyor veya kaçırıyor gibisin.”

“Kızım doktorların bizim gibi sağda solda oylanmaya zamanları yoktur.”

Dr. Safa “Ondan önce sizlere bir yemek ikram edeyim. Olmaz mı?”

Yumi “Hemen hazırlanıyorum,” dedi ve odasına gitti. Safa Bey çantasını toplaması uzun sürmedi. Yumi alev kırmızı elbisesini giymiş, içinde bir periy andırıyordu. Hitomi Hanımın arabasıyla birlikte çıktılar. Önce lüks bir restoranda yemeklerini yediler ve oradan istasyona geçtiler.

Hitomi Hanım “Yavrum sen bizi sevindirdin. Allah da seni sevindirsin. Haberlerini bekleyeceğim...” Safa “Elbette bundan böyle daha sık görüşürüz.” Hitomi Hanım “İnşallah yavrum.”

İstasyonda vedalaşmışlardı. Safa hızlı trenle Kyoto’dan uzaklaşırken Hitomi Hanım ve kızı Yumi genç adamın ardından el sallıyorlardı.

Hitomi Hanım “Gidelim kızım”

Yumi “Bu kadar acil gitmek zorunda mıydı?” diye üzgün ve moralsiz olarak sordu. Hitomi Hanım “Evet, kızım.”

Yumi “Adam bir kuş gibi uçup gidiverdi yanımızdan”

Hitomi Hanım kızına baktı. “Kızım seni uyarmak gereğini duyuyorum. Gönlün doktordan yana kayıyor gibi görüyorum. Kalbini doktora kaptırma! Sonunda yıkılır acı ve hüsrana yaşarsın. Annem beni uyarmadı deme...”

“Bunda ne kötülük var anne? Çok iyi bir karşılama yapan sen, değer veren sen. İlgili duyan ben!”

“Kızım doktor bey çok iyi bir insan olduğunu ben de biliyorum.”

“Öyle ise neden anne?”

“Kızım belki bir sevdiği vardır. Belki bağlı olduğu biri vardır”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Kızım anne sözü dinle... Senin üzülmeni istemiyorum...”

“Ya anne, saygısızlık saymazsan sanki kendine düşünüyorsun diyeceğim amma...”

“Kızım bilmediğin başka konular var... Beni söyletme... Büyük sözü dinle...”

Yumi annesine cevap vermedi. Yüreği ve akli annesinin fikrine katılmıyordu. Ama aklından da sayısı belli olmayan birçok soru geçiyor, sorulara bir türlü mantıklı bir cevap bulamıyordu. Dr. Safa'yı da kafasından ve kalbinden söküp atamıyordu.

O geceyi ve ondan sonraki gelen geceleri hep Safa'yı düşünerek geçirdi.

Ant-150515